

НОВАТА ШАПКА НА ДАБКА

Ималъ Дабко шапчица. Майка му я оплела. Цѣличката червена. Съ пискюлченце отгоре.

— Като тая шапчица нѣма друга на свѣта! Мама ми я оплела!

Тѣй си Дабко повтарялъ и се радвалъ отъ сърдце.

И ето го единъ день кривналь шапка на глава. Мушналь ржце въ джебове. Тръгналь да се разходи.

Насреща му Чудомиръ, съседското момченце. Дѣла клечка съ ножченце.

— Дабко, чакай! Дай ми твойта шапчица, вземи това ножченце! Ножчето е чудесно!

— Не си давамъ шапката!

— Съ това ножче, момченце, деветъ шапки ще взема!

— Може и сто да вземешъ, но моята не давамъ! Мама ми я оплела!

Тръгналь Дабко нататѣкъ. Насреща му циганинъ. Разиграва маймунка.

— Хей, момченце, почакай! Дай ми твойта шапчица, вземи тая маймунка!

— Не си давамъ шапката!

— Простичко си, момченце! За тазъ жива маймунка трийсетъ шапки ще взема.

— Може триста да вземешъ, но моята не давамъ. Мама ми я оплела!

Вървѣль Дабко нататѣкъ. Настигналь го рибаринъ. Държи рибка въвъ ржка. Спрѣль той Дабка и рекѣль:

— Приятелчо, почакай! Дай ми твойта шапчица, вземи рибка за нея. Рибката е чудесна! Съ позлатени перчици! Бѣхъ я хваналъ за царя!

— Не си давамъ шапката!

— Ти знайшъ, глупчо глупави. За тазъ рибка свѣтлива петъ жѣлтици ще взема! Хемъ направо отъ царя.

— Може двесте да вземешъ. Носи му я на царя. Шапката си не давамъ. Мама ми я оплела!

Тръгналь Дабко нататѣкъ. Спрѣль предъ царски палати, До портитѣ пазачи.

— Пуснете ме, чичовци! Царя искамъ да видя.

— Я върви си по пѣтя! Царѣтъ за тебъ размита!

— Отъ тукъ нѣма да мрѣдна. Разберете човѣшки! Царя искамъ да видя!

— Бре, момченце мѣничко, не си търси бедата! Замини си по пѣтя!

— Нѣма да си замина! Царя искамъ да видя!

— Пуснете го, пазачи!—викналь нѣкой отъ вѣтре.

Дабко трепналь. Погледналь. Въ двора малка царкиня. Да-